

tage i Konkurrencen om en extraordinær Docentpost i Historie?

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg er af den Mening, at der ikke paa nogen Maade kan være Tale om nogen Strid mellem de nævnte Ord og den Foranstaltning, som af min Formand i Embedet er bleven truffen og arrangeret for indværende Aar. Dersom Ordene skulde forståes i den vidtløftige Betydning, som den ærede Interpellant i det Mindste tildeels antydede, at der aldeles ingen Prøve, altsaa heller ingen Undersøgelse skulde finde Sted af dem, der skulde admitteres til akademisk Ansættelse, saa synes jeg, at man godt kunde gaae et Skridt videre og sige, at Konkurrence heller ikke skulde finde Sted, Prøveforelæsninger heller ikke; thi derved bliver jo Udfaldet afhængigt af Prøven, som man stiller for Dem, der vil ansættes ved Universitetet, af de afholdte Prøveforelæsninger. Men det er dog pienlyst, at Bestemmelsen i Loven er den reent negative, at Mangel af Examen ikke nogenstunde skal være til Hinder for en Persons Ansættelse ved Universitetet; der ligger ikke deri, at der ikke maa tages alle de Hensyn til Personens Kvalifikationer, Præstationer, Egenstaber, Naturgaver o. s. v., som der kan og bør tages, for at finde den Værdigste til at optræde ved Universitetet. Jeg mener, at den gamle Universitetsfundats har udtalt Tanken om akademiske Embeders Besættelse saa klart og smukt, at man vist ikke nogenstunde har tænkt paa at vige tilbage fra den. Der siges der, at da det er høist vigtigt, at de akademiske Læreres Embeder blive besatte med saadanne Personer, som give det bedste Haab om, at de kunne gavne Videnskaberne og Staten, saa skulle disse Poster ei tilbydes Noget, uden han ved Skrifter har beviist fortrinlig Lærdom og Duellighed i den Videnskab, han skal foredrage. Men dette er ikke nogen bestemt Examen, hvorved han skal have banet sig Vej, naar han kun har et offentligt Beviis for sin Indsigt og fortrinlige Lærdom, saa at han som Følge deraf kan haabe og forvente at ansættes i Embederne. — Naar det bekendtgøres, at der skal besættes en akademisk Post, og at de, der kunne vente at komme i Betragt-

ning, maae paa en eller anden Maade ved et offentligt Beviis godtgjøre, at de have saadanne Egenstaber, saadan Indsigt og Lærdom, at der med Grund kan ventes Noget af dem for Videnskabens og Staten, saa er det netop i denne Hensigt, at Resolutionen af 27de November 1863 har nævnt de forskjellige Maader, hvorpaa man vil erkjende, at dette foreløbige Beviis er tilstrækkelig givet. Man nævner flere Examina, som i den Henseende skulle gjælde for tilstrækkeligt foreløbigt Beviis, og man nævner udtrykkeligt, at ogsaa de, som mangle den ene eller den anden Examen, kunne ved et navngivet videnskabeligt Beviis for Dygtighed og Lærdom sættes i Staud til at optræde med de andre Kompetenter. Der er altsaa ikke gjort den allermindste Indskrænkning med Hensyn til Afgang til Lærerposten ved at fordre nogen Examen som ufravigelig Betingelse, men det er en simpel Anvendelse af Fundatsens Grundsætninger, at man til at give Undervisning kun antager dem, der have givet et offentligt Beviis paa at besidde Indsigt og Lærdom nok til at indtage en saadan Post. Jeg seer ikke nogen Modsigelse heri.

G. B. Nimestad: Dersom disse Ord i Fundatsen vare blevne tagne tilfølgende, vilde jeg ikke have stillet denne Interpellation, men det er netop dette, der ikke er skeet; enten er Konkurrenceen tilstrækkelig til at være dette offentlige Beviis, og saa behøves der ingen andre, eller ogsaa er den ikke tilstrækkelig, og da kommer det Spørgsmaal frem: Hvad har man Ret til at fordre af dem, der ville indstille sig til Konkurrence? Hvorledes, tør jeg spørge, kan man gaae hen og forlange som Beviis af en Mand, at han, for at admitteres til Konkurrence, skal gjøre det Selsamme, som han vilde vise, at han kan gjøre, naar han kommer til Konkurrence? Under denne vil det jo vise sig, om han er duelig til at skrive en saadan Afhandling, som der udfordres; hvorfor da fordre Beviiset i Forveien? Er det for at opfylde Fundatsens Bestemmelser? Hvor i al Verden tør man da paastaae, at det at have taget theologisk, juridisk eller filologisk-historisk Examen med bedste Karakter er noget-somhelst Beviis for særlig Dygtighed i den